

Arrest

nr. 248 850 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de

Vreemdelingenwet en waarbij haar verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, §2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

3.1. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waarmee zij evenwel de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet ontkracht of weerlegt.

3.2. De bestreden beslissing stelt o.a. pertinent en op goede grond het volgende (vast):

“Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen met deze van uw vrouw dienen er echter ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan jullie relaas.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5-7) dat u minstens 10 maal door deze politiemannen werd geslagen en u haalt hieromtrent twee specifieke incidenten aan, m.n. dat u na een mishandeling door hen halfnaakt was thuis gekomen, en dat uw vrouw éénmaal ook werd geslagen. De volgende context is hierbij van belang; u vluchtte op 10/09/2019 naar Nederland vanwaar u na een paar dagen werd teruggestuurd naar Georgië, en op 06/11/2019 vluchtte u naar België.

U verklaart dat het incident waarbij u zo zwaar werd geslagen dat u halfnaakt thuiskwam, plaatsvond op de avond van Pasen in 2018, i.e. 8 april (zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Deze bewering is bijzonder merkwaardig aangezien uw vingerafdrukken op 01/04/2018 in Zwitserland werden

genomen (zie Eurodac hit) en u pas op 10/05/2018 terugkeerde naar Georgië (CGVS p. 3-4). De vaststelling dat dit zwaar incident onmogelijk toen kan plaatsgevonden hebben, ondermijnt dan ook reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Meer nog, uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 3-4) dat het incident waarna u halfnaakt thuis kwam plaatsvond 1 à 2 weken voor uw vertrek naar België, i.e. aldus eind oktober, begin november 2019, hetgeen uiteraard niet te rijmen valt met uw bewering dat dit gebeurde in april 2018. U stelde zelfs uitdrukkelijk (CGVS p. 7) dat er tussen uw terugkeer uit Nederland op 13/09/2019 en uw vertrek naar België op 06/11/2019 er geen incidenten meer waren, hetgeen aldus absoluut niet blijkt uit de beweringen van uw vrouw.

Zelfs in de veronderstelling dat u zich vergist zou hebben van jaargetal - hetgeen toch bijzonder merkwaardig

zou zijn gelet op de beweerde ernst van dit voorval - en dit incident waarbij u halfnaakt thuis kwam zou plaatsgevonden hebben op de avond van Pasen 2019, i.e. 28 april (zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), kunnen de verklaringen van uw vrouw dat u eind oktober, begin november 2019 zo zwaar werd mishandeld nog niet in overstemming worden gebracht met uw relaas. Ook deze vaststellingen ondermijnen op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Wat betreft het incident waarbij uw vrouw aanwezig was en zij ook werd geslagen, verklaart u (CGVS p. 6) dat dit plaatsvond enkele dagen voor uw vertrek naar Nederland, i.e. aldus begin september 2019. Uw vrouw daarentegen stelde aanvankelijk (CGVS vrouw p. 2) dat dit gebeurde een maand voor haar vertrek naar België, i.e. aldus begin november 2019, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen. Na confrontatie legt uw vrouw uiteindelijk verklaringen af die meer in lijn lopen met uw verklaringen. Er moet echt worden opgemerkt dat het gegeven dat uw vrouw aanvankelijk dergelijke incoherente verklaringen aflegde over het enige gewelddadige incident waarbij zij betrokken was, maakt dat deze weinig doorleefd en aldus weinig geloofwaardig overkomen.”

Verzoekende partij slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen. Haar verwijzing in het verzoekschrift naar welbepaalde rechtsleer en rechtspraak aangaande (zogenaamde) omissies is ter zake niet dienstig of relevant. Immers, in casu hebben de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden geen betrekking op het (door verzoekende partij en haar echtgenote) tijdens het ene gehoor wel en andere gehoor niet vermelden van welbepaalde omstandigheden, doch wel op het door verzoekende partij en haar echtgenote tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal afleggen van onderling erg uiteenlopende en contradictoire verklaringen. Daarnaast zijn verzoekende partij haar verklaringen niet alleen in strijd met die afgelegd door haar echtgenote, doch vallen deze evenmin te rijmen met de informatie van het Commissariaat-generaal en verzoekende partij haar eigen verklaringen omtrent haar verblijf in Zwitserland in de periode april-mei 2018.

Verzoekende partij komt daarenboven thans in haar verzoekschrift opnieuw met een andere versie af, daar waar zij thans stelt dat “Het incident waarover verzoekende partij sprak – waar zij halfnaakt thuis kwam- vond plaats op Paasavond van 2017” (verzoekschrift, p. 8). Dit slaat evenwel alles en is ten zeerste opmerkelijk te noemen, te meer aangezien in zoverre verzoekende partij dit incident linkt aan haar beweerde problemen met twee politieagenten, die problemen blijken haar eerdere verklaringen met een incident op 6 januari 2018 zouden zijn begonnen, terwijl zij thans in haar verzoekschrift haar halfnaakte thuiskomt dus vroeger/al eerder in de tijd situeert. Ofschoon van verzoekende partij, en van haar echtgenote, niet wordt verwacht dat, zoals in het verzoekschrift wordt omschreven, “zij elk incident perfect in de tijd kunnen plaatsen” tot op de specifieke datum toe, kan en mag van hen in alle redelijkheid worden verwacht zulke ingrijpende gebeurtenissen consistent en concreet in de tijd te situeren en middels eensluidende verklaringen een duidelijk, coherent en eenduidig chronologisch overzicht van de vervolgingsfeiten te geven. Dit is in casu dus echter geenszins het geval. Uit niets blijkt, bij gebrek aan enig bewijs ter staving hiervan, dat verzoekende partij en haar echtgenote getraumatiseerd zijn, laat staan dat zij aantonen dat zij ingevolge hiervan niet in staat waren/zijn om tijdens hun gehoren volwaardige, concrete en coherente verklaringen af te leggen. Iedere asielzoeker staat overigens bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en ze biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Met haar huidige uitleg in het verzoekschrift omtrent het incident op de Paasavond van 2017 doet ze er integendeel nog een schepje bovenop. Zelfs al zou dit een vergissing en slordigheid vanwege verzoekende partij (haar raadsman) betreffen, dan nog wijzigt dit niets aan en doet het geen afbreuk aan, zoals in diezelfde zin tevens pertinent wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, de vaststelling dat haar verklaringen en die van haar echtgenote omtrent dat

(halfnaakte) incident totaal niet overeenstemmen en dat ook wat het andere beweerde incident betreft hun afgelegde verklaringen uiteenlopend en incoherent zijn. De in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties, die geenszins door een 'kort gehoor' kunnen worden verklaard of gerechtvaardigd, vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in weerwil van wat op weinig ernstige wijze in het verzoekschrift wordt voorgehouden, geen betrekking op "details en pietluttigheden", maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. De vastgestelde contradicties en incoherenties zetten de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas dan ook danig op de helling.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat het in het licht van die huidige uitleg bevreemdend is dat verzoekende partij van een van die twee politieagenten (al) wel de familienaam vernoemde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, dient er met betrekking tot haar uitleg in het verzoekschrift dat "Verzoekende partij kende weldegelijk de naam van de tweede politieagent, maar zelfs in België en voor het CGVS had zij enorm schrik om beide namen te noemen, uit schrik uit repressailles. Na gesprek met haar raadsman heeft zij pas de naam van de tweede politieagent durven noemen, nl de heer Z.", op te worden gewezen dat wanneer men zich tot de autoriteiten van een land wendt om er internationale bescherming te verkrijgen, hieraan inherent het vertrouwen in deze autoriteiten is verbonden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen, zoals aan verzoekende partij bovendien uitdrukkelijk werd aangegeven. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt dan ook onder meer verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. De medewerkingsplicht vereist van de verzoeker om internationale bescherming dat hij meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over o.a. alle facetten van zijn relaas, zoals te dezen aangaande de identiteit van de beweerde vervolgers.

3.4. Hoe dan ook dient, los van het feit dat voormelde genoemde naam louter gewoon een naam betreft die evenzeer lukraak kan zijn genoemd en om het even wie kan betreffen, fictief of niet, te worden vastgesteld dat tot op heden elk begin van bewijs ontbreekt van verzoekende partij haar verklaarde vervolgingsproblemen.

Volgende in de bestreden beslissing gedane vaststelling blijft dan ook onverminderd overeind:

"Ook moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Georgië dergelijke problemen kende. Nochtans kan van een verzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van al uw beweringen als zou u veroordeeld zijn wegens het toebrengen van slagen aan de politie, dat u hierna enkele maanden gevangenisstraf uitzat, dat u een klacht bij het parket heeft ingediend tegen de politie, dat u een expertise heeft laten uitvoeren om de verwondingen die u bij de politie had opgelopen te attesteren, en dat u deze klacht hierna heeft ingetrokken, kan u geen enkel bewijs voorleggen. Bevraagd hieromtrent stelt u (CGVS p. 4) dat er zich weldegelijk bewijzen bevinden in Georgië (o.a. een vonnis en bewijs van vrijlating) en dat u deze ging laten overkomen. Tot op heden, i.e. meer dan een half jaar na uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS, heeft u ons nog geen enkel overtuigingsstuk m.b.t. uw beweerde problemen bezorgd. U stelde nochtans (CGVS p. 4) dat u tijdens uw rechtszaak werd bijgestaan door een advocaat zodat u toch op eenvoudige wijze via deze persoon dergelijke stukken kan bekomen. Uw verklaring (CGVS p. 5) dat u bang bent om via uw advocaat bv. de stukken m.b.t. uw klacht bij het parket tegen de politie op te vragen, omdat uw belagers u hadden gewaarschuwd en bedreigd dat u hieromtrent geen opvolging mocht doen, is niet aannemelijk. U bevindt zich immers buiten uw land van herkomst zodat niet kan begrepen worden waarom een dergelijk verzoek door uw advocaat bij het parket een gevaar voor u zou inhouden. Een dergelijke weinig steek houdende bewering wijst er dan ook op dat u probeert aannemelijk te maken dat u geen overtuigingsstukken betreffende uw vervolgingsproblemen kan voorleggen, waar u in casu aldus niet in slaagt. Een dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast dan ook de aannemelijkheid van uw relaas bijkomend manifest aan." (eigen onderlijning)

Ook van de in het verzoekschrift opgeworpen inspanningen, zoals waar wordt gesteld dat "Verzoekende partij heeft alles in het werk gezet om documenten te bekomen die haar problemen en haar vrees aantonen", ligt niet enig bewijs voor.

3.5. Voorts laat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar wordt opgemerkt: "Ten slotte kan er ook niet aan voorbij gegaan worden dat u op 06/11/2019 per vliegtuig naar Warschau reisde waar u 3 dagen op hotel verbleef. Hierna trok u via Praag naar Barcelona waar u bij familie heeft verbleven. Op 20/11/2019 kwam u naar België waar u op 25/11/2019 uw verzoek tot internationale bescherming indiende. (CGVS p. 3; Verklaring DVZ pt. 31) Gevraagd

waarom u niet eerder in deze landen (Polen, Tsjechië, Spanje) een verzoek indiende, verklaart dat u wist van België en dit hier wou doen. Er moet worden opgemerkt dat een dergelijke kieskeurigheid met betrekking tot het land dat uw verzoek mocht behandelen, verder de geloofwaardigheid van uw relaas ontkent, minstens de ernst ervan.”

Deze vaststelling wordt door verzoekende partij in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat dit pertinente motief onverminderd overeind blijft.

3.6. Waar in het verzoekschrift kort naar de zus van verzoekende partij wordt verwezen, verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waar in dit verband terecht het volgende wordt opgemerkt:

“Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van het verzoek van uw zus L.(...) T.(...) (O.V. 8.967.519) is overgegaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Er moet worden opgemerkt dat elk verzoek individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de verzoeker. Hoewel de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw zus gebaseerd is op haar seksuele geaardheid, meent het Commissariaat-generaal dat er op basis van de informatie over jullie problemen, in casu de eigen opeenvolgende verklaringen van u en uw vrouw, geen geloof kan worden gehecht aan jullie bewering dat u en uw vrouw een gegronde vrees voor vervolging zouden kennen in Georgië. Jullie asielaanvraag bleek immers op verschillende punten absoluut niet geloofwaardig.”

3.7. Het relaas van verzoekende partij is ongeloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2020, voert verzoekende partij aan dat niet voldoende rekening werd gehouden met de problemen die zij heeft gekend door de geaardheid van haar zus. Verzoekende partij stelt dat vermits de politie betrokken was bij de problemen naar aanleiding van de geaardheid van haar zus, van haar niet verwacht kan worden dat zij de hulp zal inroepen van de politie. Wat de tegenstrijdigheden betreft, benadrukt verzoekende partij dat de kern van de zaak gelijklopend is en de tegenstrijdigheden slechts details zijn. Verzoekende stelt tot slot dat zij zich in een moeilijke situatie bevindt en moeilijk beroep kan doen op bescherming zodat geenszins kan gesteld worden dat haar vrees ongegrond is.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het formuleren van enkele algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.2.2. Met haar algemene stelling dat wat de tegenstrijdigheden betreft, de kern van de zaak gelijklopend is en de tegenstrijdigheden slechts details zijn, gaat verzoekende partij immers volledig voorbij aan, minstens ontkracht noch weerlegt zij op generlei wijze volgende grond uit de beschikking van 13 november 2020, waarin er o.a. uitdrukkelijk op wordt gewezen dat de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld geenszins betrekking hebben op details, zoals vergeefs en op weinig ernstige wijze wordt voorgehouden, doch daarentegen op belangrijke elementen in het kader van het door verzoekende partij (en haar echtgenote) ingeroepen vluchtrelaas:

“De bestreden beslissing stelt o.a. pertinent en op goede grond het volgende (vast):

“Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen met deze van uw vrouw dienen er echter ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan jullie relaas.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5-7) dat u minstens 10 maal door deze politiemannen werd geslagen en u haalt hieromtrent twee specifieke incidenten aan, m.n. dat u na een mishandeling door hen halfnaakt was thuis gekomen, en dat uw vrouw éénmaal ook werd geslagen. De volgende context is hierbij van belang; u vluchtte op 10/09/2019 naar Nederland vanwaar u na een paar dagen werd teruggestuurd naar Georgië, en op 06/11/2019 vluchtte u naar België.

U verklaart dat het incident waarbij u zo zwaar werd geslagen dat u halfnaakt thuiskwam, plaatsvond op de avond van Pasen in 2018, i.e. 8 april (zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Deze bewering is bijzonder merkwaardig aangezien uw vingerafdrukken op 01/04/2018 in Zwitserland werden

genomen (zie Eurodac hit) en u pas op 10/05/2018 terugkeerde naar Georgië (CGVS p. 3-4). De vaststelling dat dit zwaar incident onmogelijk toen kan plaatsgevonden hebben, ondermijnt dan ook reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Meer nog, uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 3-4) dat het incident waarna u halfnaakt thuis kwam plaatsvond 1 à 2 weken voor uw vertrek naar België, i.e. aldus eind oktober, begin november 2019, hetgeen uiteraard niet te rijmen valt met uw bewering dat dit gebeurde in april 2018. U stelde zelfs uitdrukkelijk (CGVS p. 7) dat er tussen uw terugkeer uit Nederland op 13/09/2019 en uw vertrek naar België op 06/11/2019 er geen incidenten meer waren, hetgeen aldus absoluut niet blijkt uit de beweringen van uw vrouw.

Zelfs in de veronderstelling dat u zich vergist zou hebben van jaargetal - hetgeen toch bijzonder merkwaardig

zou zijn gelet op de beweerde ernst van dit voorval - en dit incident waarbij u halfnaakt thuis kwam zou plaatsgevonden hebben op de avond van Pasen 2019, i.e. 28 april (zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), kunnen de verklaringen van uw vrouw dat u eind oktober, begin november 2019 zo zwaar werd mishandeld nog niet in overstemming worden gebracht met uw relaas. Ook deze vaststellingen ondermijnen op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Wat betreft het incident waarbij uw vrouw aanwezig was en zij ook werd geslagen, verklaart u (CGVS p. 6) dat dit plaatsvond enkele dagen voor uw vertrek naar Nederland, i.e. aldus begin september 2019. Uw vrouw daarentegen stelde aanvankelijk (CGVS vrouw p. 2) dat dit gebeurde een maand voor haar vertrek naar België, i.e. aldus begin november 2019, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen. Na confrontatie legt uw vrouw uiteindelijk verklaringen af die meer in lijn lopen met uw verklaringen. Er moet echt worden opgemerkt dat het gegeven dat uw vrouw aanvankelijk dergelijke incoherente verklaringen aflegde over het enige gewelddadige incident waarbij zij betrokken was, maakt dat deze weinig doorleefd en aldus weinig geloofwaardig overkomen.”

Verzoekende partij slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen. Haar verwijzing in het verzoekschrift naar welbepaalde rechtsleer en rechtspraak aangaande (zogenaamde) omissies is ter zake niet dienstig of relevant. Immers, in casu hebben de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden geen betrekking op het (door verzoekende partij en haar echtgenote) tijdens het ene gehoor wel en andere gehoor niet vermelden van welbepaalde omstandigheden, doch wel op het door verzoekende partij en haar echtgenote tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal afleggen van onderling erg uiteenlopende en contradictoire verklaringen. Daarnaast zijn verzoekende partij haar verklaringen niet alleen in strijd met die afgelegd door haar echtgenote, doch vallen deze evenmin te rijmen met de informatie van het Commissariaat-generaal en verzoekende partij haar eigen verklaringen omtrent haar verblijf in Zwitserland in de periode april-mei 2018.

Verzoekende partij komt daarenboven thans in haar verzoekschrift opnieuw met een andere versie af, daar waar zij thans stelt dat “Het incident waarover verzoekende partij sprak – waar zij halfnaakt thuis kwam- vond plaats op Paasavond van 2017” (verzoekschrift, p. 8). Dit slaat evenwel alles en is ten zeerste opmerkelijk te noemen, te meer aangezien in zoverre verzoekende partij dit incident linkt aan haar beweerde problemen met twee politieagenten, die problemen blijken haar eerdere verklaringen met een incident op 6 januari 2018 zouden zijn begonnen, terwijl zij thans in haar verzoekschrift haar halfnaakte thuiskomt dus vroeger/al eerder in de tijd situeert. Ofschoon van verzoekende partij, en van haar echtgenote, niet wordt verwacht dat, zoals in het verzoekschrift wordt omschreven, “zij elk incident perfect in de tijd kunnen plaatsen” tot op de specifieke datum toe, kan en mag van hen in alle redelijkheid worden verwacht zulke ingrijpende gebeurtenissen consistent en concreet in de tijd te situeren en middels eensluidende verklaringen een duidelijk, coherent en eenduidig chronologisch overzicht van de vervolgingsfeiten te geven. Dit is in casu dus echter geenszins het geval. Uit niets blijkt, bij gebrek aan enig bewijs ter staving hiervan, dat verzoekende partij en haar echtgenote getraumatiseerd zijn, laat staan dat zij aantonen dat zij ingevolge hiervan niet in staat waren/zijn om tijdens hun gehoren volwaardige, concrete en coherente verklaringen af te leggen. Iedere asielzoeker staat overigens bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en ze biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Met haar huidige uitleg in het verzoekschrift omtrent het incident op de Paasavond van 2017 doet ze er integendeel nog een schepje bovenop. Zelfs al zou dit een vergissing en slordigheid vanwege verzoekende partij (haar raadsman) betreffen, dan nog wijzigt dit niets aan en doet het geen afbreuk aan, zoals in diezelfde zin tevens pertinent wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, de vaststelling dat haar verklaringen en die van haar echtgenote omtrent dat (halfnaakte) incident totaal niet overeenstemmen en dat ook wat het andere beweerde incident betreft hun afgelegde verklaringen uiteenlopend en incoherent zijn. De in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties, die geenszins door een ‘kort gehoor’ kunnen worden verklaard of gerechtvaardigd, vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in weerwil van wat op weinig ernstige wijze in het verzoekschrift wordt voorgehouden, geen betrekking op “details en pietluttigheden”, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. De vastgestelde contradicties en incoherenties zetten de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas dan ook danig op de helling.”

Verzoekende partij slaagt er dan ook allerminst in afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen die, zo beklemtoonde de Raad, de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij (en haar vrouw) uiteengezette vluchtrelaas op ernstige wijze ondermijnen.

4.2.3. In weerwil van wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt er *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de problemen die zij stelt in Georgië te hebben gekend omwille van de geaardheid van haar zus. Verzoekende partij gaat met haar algemene kritiek evenwel geheel

voorbij aan hetgeen het Commissariaat-generaal dienaangaande, rekening houdende met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, heeft vastgesteld, met name dat aan verzoekende partij haar verklaarde problemen en vrees geen geloof kan worden gehecht. Met de loutere kritiek dat met haar problemen onvoldoende rekening werd gehouden, een kritiek die aldus geenszins opgaat, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas werd besloten.

Nu aan de door verzoekende partij ingeroepen problemen, en (derhalve aan) de rol en betrokkenheid die zij hierin aan de politie toeschrijft, geen geloof kan worden gehecht, is haar betoog ter zitting dat van haar niet verwacht kan worden dat zij de hulp zal inroepen van de politie, niet dienstig. Om diezelfde reden zijn, gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar relaas, verzoekende partij haar algemene beweringen dat zij zich in een moeilijke situatie bevindt en moeilijk beroep kan doen op bescherming zodat geenszins kan gesteld worden dat haar vrees ongegrond is, evenmin dienstig. De Raad benadrukt dat de door verzoekende partij aangehaalde vrees ongeloofwaardig en dus ongegrond is, waardoor de vraag of zij hiervoor op nationale bescherming kan rekenen niet aan de orde is/zich niet stelt.

4.2.4. Verzoekende partij gaat voor het overige niet concreet in op en laat voorts na daadwerkelijk concrete en pertinente opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 13 november 2020 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt bijgevolg geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS